

## UZASADNIENIE

### **Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:**

J. G. zajmuje się prowadzeniem baru w pensjonacie (...) w G.. W związku z zamieszczonym w prasie ogłoszeniem o poszukiwaniu osoby z doświadczeniem w prowadzeniu gastronomii, do J. G. zgłosił się B. K.. Pracował następnie przez kilka dni, wzbudził zaufanie i pokrzywdzonymu wydawało się, że zależy mu na tej pracy. W dniu 11.06.2015 r. w godzinach wieczornych, J. G. pozostawił na ladzie w barze pieniądze w kwocie 5.500 zł. Pieniądze znajdowały się w etui od kalkulatora. Były niewidoczne dla klientów. Oprócz pokrzywdzonego za barem przebywał również B. K.. Gdy następnie J. G. szedł w kierunku recepcji zauważył, jak oskarżony otwiera etui i wyciąga z nich pieniądze. Na pytanie co robi – B. K. odwrócił się i wyszedł z baru. Z etui zabrał całą kwotę 5.500 zł. Następnie przesłał do J. G. sms-y z których wynikało, że pieniądze tylko pożyczył i że je odda.

Dowód: protokół zatrzymania osoby k. 11, protokół przeszukania mieszkania k. 13-15, protokół przeszukania osoby k. 16-17, wyjaśnienia oskarżonego k. 27-30, zeznania świadka J. G. k. 1-3

Oskarżony B. K. jest bezdzietnym kawalerem, posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest kucharzem. Nie pracuje. W przeszłości był karany za przestępstwo przeciwko mieniu.

Dowód: dane o karalności k. 45-46, 47-52

Oskarżony B. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień w sprawie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 29

### **Sąd zważył, co następuje:**

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżony B. K. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonego J. G., wyjaśnieniach oskarżonego oraz dowodach dokumentarnych, w tym w postaci protokołów zatrzymania osoby i przeszukania.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do wyjaśnień oskarżonego Sąd uznał je za wiarygodne albowiem B. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a zatem przyznał, iż okoliczności opisane w ogłoszonym mu postanowieniu o przedstawieniu zarzutu faktycznie miały miejsce.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania J. G., który szczegółowo opisał kiedy i w jaki sposób doszło do kradzieży pieniędzy oraz że B. K. kontaktował się z nim deklarując zwrot rzekomej pożyczki. J. G. jednocześnie kategorycznie zaprzeczył aby pożyczył oskarżonemu jakiegokolwiek pieniądze.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd brał pod uwagę dowody w postaci dokumentów, tj. protokołów zatrzymania osoby, protokołów przeszukania osoby oraz miejsca, jak również w postaci danych o karalności oskarżonego. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, ich treść nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przypisanie oskarżonemu B. K. popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy. Oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Ponadto biorąc pod uwagę powszechny charakter przestępstwa kradzieży oraz wcześniejszą karalność B. K. za czyn podobny, oskarżony bez wątpienia zdawał sobie sprawę, iż zachowanie, którego się dopuścił, ma charakter przestępstwa. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, chcąc dokonać zaboru cudzego mienia w celu przywłaszczenia.

Sąd przychylił się do wskazanej przez Prokuratora kwalifikacji prawnej czynu objętego aktem oskarżenia. Czyn ten należy zakwalifikować jako występki kradzieży z art. 278 § 1 kk, nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą.

Uznając oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie wymiaru kary Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, co przejawia się w rodzaju i charakterze naruszonego przestępstwem dobra, jakim jest jedno z podstawowych dóbr chronionych prawem w postaci mienia innej osoby. Oskarżony dopuścił się kradzieży pieniędzy w sposób zuchwały, niejako „na oczach” pokrzywdzonego, przekonując go następnie, że jedynie pożyczył tę kwotę i bezskutecznie zapewniając że ją zwróci, czego ostatecznie nie uczynił. Jako okoliczność obciążającą należało również uznać sposób życia oskarżonego przed popełnieniem zarzucanego mu przestępstwa. B. K. jest bowiem osobą karaną za przestępstwa przeciwko mieniu. Jako okoliczność łagodzącą należy wskazać przyznanie się.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przestępstwo z art. 278 § 1 kk jest zagrożone karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. W tej sytuacji wysokość wymierzonej kary, która nawet pomimo okoliczności obciążających jest zbliżona do minimalnego wymiaru ustawowego zagrożenia, nie może być uznana za wygórowaną i rażąco niewspółmierną do charakteru popełnionego przez oskarżonego czynu i stopnia jego winy.

B. K. zarzucanego mu czynu dopuścił się w dniu 11.06.2015 r., a więc przez zmianą przepisów która miała miejsce w dniu 01.07.2015 r. W przedmiotowej sprawie znajdował zatem zastosowanie art. 4 § 1 kk zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Tak było w tym przypadku. B. K. był już uprzednio karany, a zatem ustawa obowiązująca uprzednio była dla niego względniejsza. Przepis art. 69 § 1 kk aktualnie obowiązujący wyklucza bowiem warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności.

W związku z tym Sąd analizował przesłanki określone w art. 69 § 1 i 2 kk ustawy obowiązującej na dzień popełnienia przestępstwa, tj. 11.06.2015 r. Sąd doszedł do wniosku, iż dotychczasowy tryb życia i warunki osobiste oskarżonego, a w szczególności jego uprzednia wielokrotna karalność, nie pozwalają na zastosowanie wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Orzeczone wcześniej wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania nie spełniła stojących przed nią celów, skoro zarządzone następnie jej wykonanie, a oskarżony powrócił do przestępstwa. W konsekwencji należy przyjąć, że prognoza kryminologiczna względem oskarżonego jest negatywna. W tej sytuacji nie ma podstaw do orzekania zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, albowiem kara taka nie spełni swoich celów i nie zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa.

Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. G. kwoty 5.500 zł.

Sąd zasądził również od oskarżonego koszty sądowe uznając, że B. K. jest osobą młodą, zdrową i w pełni zdolną do pracy, ma zatem realną możliwość ich uiszczenia.

## ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)